

Virvelvind

*"Jag fortsätter att ha roligt
åt Railis inre dialoger och
snabba repliker, hon kan
verkligen konsten att lätta
upp den allra otäckaste
mordhistoria!"*

ANNA BOKMAL

LISA
HÅGENSEN

VIRVELVIND

LISA
HÅGENSEN

FUSCE

Solen sken och himlen var hög och blå. Augustiblå. Det hade varit en varm vecka, men inte kvav. Stormen skulle komma som en överraskning och mördaren in spe var ännu inte på det klara med om det var bra eller dåligt. Men förberedelserna var gjorda, kroppen var laddad och det var dags. Kvinnan skulle dö i dag. Det första offret, men absolut inte oskyldigt. Hon hade bett om det, och om det kom fler som hon, skulle de också dö.

Med de fjärran trumslagen ekande inom sig sträckte den som skulle döda ut sin hand, betraktade havet mellan de utspärrade fingrarna och lät själen följa efter.

Det fanns inget tvivel på den egna förmågan.

1

ETT vedträd knäppte till i elden och jag undrade varför den inte värmde längre, där jag låg på golvet och lik en sagas prinsessa plågades av varenda kvist i de gamla trätiljorna under ryggen. Ett vinddrag fick min hud att knottras och när jag hörde fotsteg närma sig höjde jag utmattat blicken och såg Ylva torna upp sig ovanför mig.

”Nej.” Jag vände mig bort och förbannade tårarna. ”Gå. Gå härifrån.”

Hon satte sig på knä och svepte pläden runt mig, som om min kropp reducerats till ett lik i en matta på väg att gömmas i den kommunala soptippens komposteringsdepå.

”Du behöver inte”, mumlade jag och insåg att jag var naken under pläden. ”Jag klarar det själv.”

”Det är klart du gör.” Ylvas hår kittlade min kind när hon lade sig intill mig och hennes armar om min kropp kändes som en verklighet jag kanske kunde klamra mig fast vid.

En evighet senare lyfte jag ansiktet från hennes bröst och såg att täckjackan var våt av tårar. ”Förlåt”, sa jag.

”Jag vet, Raili.” Ylva lossade greppet om mig och satte sig upp. ”Ska vi se om vi kan få in dig i duschen nu?”

De heta strålarna tinade mina blodkroppar och ångan täckte både spegeln och duschväggarnas glasytor innan jag äntligen kunde förmå mig att kliva ur duschen. Jag kände

mig som ett obstinat spädbarn som kört nävarna genom fosterhinnan och greppat tag i äggledarna, ännu inte redo att släppa taget och möta världen utanför den varma liv-modern.

2

TRE VECKOR TIDIGARE

KATTEN kurrade belåtet när jag strök handflatan över hennes släta päls, och jag undrade med en disträ förtvivlan om jag ville dö, eller om jag bara var för trött för att orka leva. För ärligt talat, om man inte orkar med sig själv, sin bästa vän och sitt jobb, vad finns det då för anledning att stanna kvar?

Februarisolen sjönk över taken och fick dammkornen ovanför soffbordet att anta en kompakt, geometrisk form. Jag ignorerade Ylvas samtal och vred paddans skärm från de sista skeva solstrålarna för att kunna läsa Googles förslag på diverse diagnoser. Bipolär sjukdom? Men jag var ju inte manisk. Var jag deprimerad? Jag hade insjuknat i influensa runt jul, men efter att jag tillfrisknat sov jag knappt och hade vare sig matlust eller minne.

”Jag är nog bara trött”, sa jag till Hönan och såg mobilen blinka sin ljudlösa signal på soffbordet. Ylva. ”Det blir bättre när jag får sova.”

Det knackade på dörren.

”Men jag orkar inte, Ylva”, muttrade jag och såg hur mobilen började blinka igen. Den omöjliga människan stod och ringde utanför min dörr, och kände jag henne rätt tänkte hon stå där hela kvällen.

”Okej, okej”, ropade jag och gick för att öppna.

”Hej, Raili.”

Handtaget slant nästan ur mitt grepp när jag fick syn på mannen i trapphuset. Han var av medellängd, snygg, mörkhårig och ledigt klädd i jeans och vit täckjacka från Helly Hansen. Jag fortsatte stirra, och till slut gick det upp för min skadade hjärna vem mannen i den vita jacka var.

Det var Leif.

”Vad gör du här?” fick jag fram och försökte räkna ut hur många år det gått sedan jag sist träffade honom, men min hjärna fungerade för dåligt. Sex år sedan? Sju? Fem?

”Får jag komma in?” sa han och vägde på skosulorna.

Nej, ville jag säga. Nej hade blivit mitt nya favoritord, men jag steg åt sidan och släppte in honom i hallen. Han såg sig om, precis som Staffan gjort den enda gång han hälsat på, och nickade uppskattande.

”Vad hemtrevligt du har det. Nettan är ju mer för det sterila, om man säger så. Har du katt också?”

Nettan, det var så hans smala nya hette. Det hade jag glömt.

”Jag har katt, ja”, sa jag, eftersom hon strök sig mot hans ben och uppenbarligen var en katt. ”Hon heter Hönan.”

”Allting hos oss är liksom vitt. Vi har inte ens gardiner. Hönan? Jobbar du fortfarande på biblioteket?”

”Vad vill du, Leif?” frågade jag och gick efter honom in i vardagsrummet. Han ställde sig vid bokhyllan och läste titlarna på bokryggarna och såg ut genom fönstret innan han svepte med blicken över soffan, teven och kakelugnen.

”Kakelugn? Och det är ved i. Fungerar den? Varför eldar du inte? Ska jag tända en brasa?”

Jag satte mig i soffan med Hönan i knät och såg honom knyckla ihop tidningspapper till en boll och klämma in det mellan vedträna och dra eld på en tändsticka. Snart

sprakade lågorna bakom de stängda mässingsluckorna och Leif fortsatte sin husesyn.

”En tvåa? Supermysigt, Raili. Jag hittade den här i köket.” Han ställde en flaska rödvin och två glas på soffbordet, och snart satt jag med ett glas i handen och undrade varför jag släppt in honom i lägenheten.

”Vad gör du här?” Jag läppjade på vinet och upptäckte att jag var hungrig. Värmde jag en soppa till lunch eller glömde jag det?

”Jag ville träffa dig.” Leifs bruna ögon sökte mina, och jag trodde mig minnas att jag saknat det här. Längtat efter det. Drömt om att Leif skulle knacka på min dörr och komma in och se på mig med sina ärliga ögon och säga att allt var ett misstag. Ett misstag? De där ärliga ögonen hade spanat på en annan kvinna, förfört en annan kvinna, och bedragit mig med henne gud vet hur länge innan han packade en väska och sa hej då.

”Jag behandlade dig illa, Raili. Det är inte sådan jag är, inte egentligen. Det vet du. Jag ville träffa dig och säga förlåt.”

”Vad är det här? Tolvstegsprogrammet? Är du missbrukare?” Jag halsade vinet och hungerkänslorna dämpades.

Han suckade. ”Naturligtvis inte. Tänker du göra det svårt för mig?”

Mina dimmiga hjärnceller kunde inte avgöra om han var sarkastisk eller faktiskt ställde en så idiotisk fråga. ”Har jag skäl att göra det svårt för dig, tycker du? Eller snarare, har jag någon anledning att *inte* göra det svårt för dig?”

”Förlåt. Kan du förlåta mig? Jag var en idiot och jag uppförde mig som ett svin.” Han tog vinflaskan och fyllde våra glas.

”Varför nu?” Jag drack en klunk och kände tröttheten

komma tillbaka. Jag orkade inte ens vara arg längre än i några minuter.

”Jag behöver få perspektiv på tillvaron. Man blir äldre och visare, antar jag.”

Just det. Leif fyllde i februari. Två år äldre än jag, det blev fyrtiosex, om jag räknade rätt. Fyrtioårskris? Den kunde han ha någon annanstans än i min soffa.

”Och du har kommit fram till vad?” frågade jag och tömde glaset. Leif hällde gentlemannamässigt det sista ur flaskan i mitt glas.

”Dels att jag behandlade dig illa”, sa han eftertänksamt. ”Och att vi hade det bra. Jag förstår inte varför jag lämnade dig.”

”Du ska nog gå nu”, sa jag när han tog det tomma vinglasat ur min hand och kysste mig. På väg till sovrummet mumlade han att jag hade väldigt mycket kläder på mig, och jag tror att han frågade något om p-piller. Musklerna på hans kropp rörde sig välbekant under mina händer, och i takt med att kläderna hamnade på golvet tog ryggmärgen över och vi smekte varandra intuitivt, ömsom mjukt, ömsom krävande, och det var som om vi aldrig skiljts åt, som om ingen Nettan dykt upp och slitit honom ur mitt liv. Hans doft, hans tunga och andetag ingav en känsla av förtrolighet som jag, om man betänker min reaktion, måste ha saknat. Vad håller jag på med, tänkte jag när hans kropp rörde sig nära min, i min. Vill jag det här? Nej, insåg jag. Jag vill inte det här.

Men det var så dags då.

När ytterdörren gick igen funderade jag på att gå upp och tvätta av mig. Duscha, helst, men jag orkade inte. Jag orkade inte ens somna.

3

NÄR man har tappat bort sig själv, hur kan man då gå vidare? Hur kan man fatta beslut? Gravitationen hade vrängt ut och in på sig själv, jag stod ovanför golvet och försökte desperat känna badrumsmattan under fötterna, men den var inte där.

Ångestattack, bara en ångestattack, tänkte jag och slängde badlakanet i tvättkorgen. Andas lugnt och den går över. Ett djupt andetag, två, tre, och jag borrade ner tårna i den mjuka mattan och andades ut.

”Jag har kontrollen.” Borsten gled genom mitt våta hår. ”Det kommer att ordna sig.”

En hård knackning på dörren fick ögonen i spegeln att fyllas av panik. Leif? Inte en gång till, tänkte jag och slet tag i morgonrocken och knöt skärpet hårt om midjan. Det knackade igen. Det var en sådan där knackning som talar om att den utanför vet att man är hemma och tänker stanna tills man öppnar.

”Lugn”, ropade jag och vred om dörrlåset och bestämde mig för att skaffa ett dörröga. Idiotiskt att inte ha ett, men folk brukade inte ränna här i tid och otid. Det var inte Leif, såg jag till min lättnad när Ylvas hand grep tag i dörren och sköt upp den. Sekunden senare stod hon i hallen och granskade mig.

”Duschat?”

”Ja”, sa jag och gick mot sovrummet. ”Kommer snart, ska bara ta på mig.”

”Vänta lite.”

Jag stannade vid den kalla kakelugnen och vände mig om, bara för att ta ett chockat steg bakåt när Ylva slet upp skärpet i ett enda ryck och drog av mig morgonrocken.

”Men det räcker nu”, skrek jag och försökte ta tillbaka den. ”Vad håller du på med?”

”Det är värre än jag trodde”, sa hon till min nakna rygg när jag gick in i sovrummet. ”Jag sätter på kaffe.”

”Det är ingen ny livskris”, sa jag när jag kom in i köket i jeans, skjorta och långkofta. ”Du behöver inte oroa dig. Jag duschar och betalar räkningar.”

”Och äter?” sa Ylva, som inte tagit av sig ytterkläderna. ”Du har bara kattmat i kylan, Raili. Delar du burkarna med katten, eller äter du inte alls? Nej, svara inte, jag såg dig just. Hur mycket har du gått ner? Tio kilo? Femton?”

Jag ryckte på axlarna och satte mig vid bordet. Perkolatorn mullrade bakom mig och jag undrade varför jag inte satt på kaffe så fort jag kommit ur sängen.

”Och så hittade jag de där i vardagsrummet”, fortsatte hon och pekade på vinglasen och den urdruckna vinflaskan hon ställt på diskbänken. ”Har du haft besök?”

”Leif kom i går”, sa jag och funderade på om jag ville prata om det som hänt.

”Leif? Den Leif?”

”Jag känner bara en.”

”Vad hände? Låg du med honom? Du slängde väl ut honom efteråt?”

”Ja.” Han låg med mig och gick, snarare, men det var petitesser.

”Varför ringde du inte?”

Jag ryckte på axlarna igen och mötte Hönans frågande blick. Ingen frukost idag? ”Det är klart du ska få frukost”, sa jag och reste mig för att ge katten mat. När jag ställde matskålen på golvet var kaffet klart, så jag fyllde två muggar och räckte den ena till Ylva.

”Raili ...” Ylva tog en mun kaffe och tvingade mig till ögonkontakt. ”Hur mår du egentligen?”

”Jag sover dåligt.”

”Sömnbrist kan inte vara allt. Hela du är förändrad. Håller du på att göra slut med mig?”

Slet hon av mig morgonrocken förut eller inbillade jag mig det? Frågade hon om jag höll på att göra slut? Hur sjuk var jag egentligen?

”Du är min bästa vän, och du stänger mig ute. Det är som om du inte vill ha mig i ditt liv längre. Jag vill veta varför du behandlar mig så här. Det är inte rättvist.”

”Kan vi ta det en annan gång? Jag orkar inte.”

”Det skiter jag i. Vi ska prata om det nu.” Ylva verkade ilskna till, och mer behövdes inte för att tända min egen irritation.

”Om det är så viktigt för dig att ha en vän, fråga Carmen. Jag har fullt upp med att fundera ut hur jag ska kunna ta livet av mig utan att sabba för katten, jag orkar inte med skitsnack.”

”Ta livet av dig?” avbröt hon mig. ”Är *det* vad du går och tänker på?”

”Naturligtvis inte”, sa jag och sneglade på Hönan.

”För då blir det psykakuten direkt. Ta på dig jackan så åker vi.”

”Jag tänker inte ta livet av mig. Glöm att jag sa det. Jag är bara trött.”

”Du har gått ner hur mycket som helst och du sover inte

och äter inte. Jag ringer vårdcentralen i morgon. Och du åker med mig hem.”

”Jag lovar att inte ta livet av mig, och jag har mat. Kolla i skafferiet.” Tanken på att ta på mig jackan och sätta mig i Ylvas bil fick mig att må illa. ”Jag kan inte lämna katten.”

”Soppor”, sa Ylva efter en blick bakom skafferidörren. ”Bättre än inget, antar jag. Lovar du att följa med till en läkare i morgon?”

Jag lovade vad som helst för att få henne att gå, och till sist gick hon och lämnade mig med min soffa och min teve och min katt. Fyra säsonger av någon intetsägande teveserie senare var klockan över midnatt och jag bytte soffan mot sängen och undrade om jag höll på att dö.

Ylvas hot var inte tomma, det är de aldrig, och nästa morgon fann jag mig sitta intill henne i bilen på väg till vårdcentralens allra första läkartid, hur hon nu burit sig åt för att knipa den.

”Du kommer att få insomningstabletter”, sa hon. ”Du måste sova. Hur länge har du mått så här?”

”Sedan influensan.”

”Det var ju i julas. Har du inte sovit sedan december?”

”Någon timma då och då. Jag börjar bli rädd för att gå och lägga mig.”

Vårdcentralen dök upp och vi körde in på den snömodiga parkeringen och jag tänkte att det här blir bra, jag kommer att få insomningstabletter och bli normal igen, och blev anvisad till läkaren så fort jag betalat i receptionen.

”Vill du att jag följer med?” frågade Ylva, men jag skakade på huvudet och gick in i rummet sköterskan pekat på och såg en tunn rygg och en ännu tunnare hästsvans vid ett skrivbord vänt mot väggen.

”Hej”, sa hästsvansen och snurrade mig till mötes. ”Stänger du dörren?”

Jag stod kvar och stirrade på henne. ”Driver du med mig?”

”Ursäkta?”

”Hur gammal är du? Femton?”

”Ursäkta?”

Ung *och* dum, tydligen.

”Jag vill prata med en läkare, inte en praoelev.”

Barnet reste sig upp och sträckte fram handen. ”Hej”, sa hon igen. ”Jag heter Maja Karlsson och, det här brukar jag inte behöva säga, men jag är faktiskt tjugoåtta år. Och läkare, inte praoelev.”

Tjugoåtta år? Hon hade fortfarande ungdomsfinnar i pannan. Jag skakade den tunna handen, stängde dörren och satte mig. Skit samma, bara jag fick de där tabletterna.

”Raili Rydell”, läste hon på skärmen innan hon damp ner på stolen och riktade hela sin uppmärksamhet på mig. ”Hur är det med dig?”

”Sover dåligt”, sa jag. ”Sover inte alls”, rättade jag mig med tanke på pillren. ”Jag behöver insomningstabletter, de starkaste du har.”

”Hur länge har du haft det här problemet?”

”Sedan influensan i julas.”

”Jag ser att du blev skjuten i höstas.” Hon stirrade på datorskärmen. ”Du hamnade visst mitt i en mc-uppgörelse? Ett skottsår i överarmen, står det här. Kan jag få se?”

”Det var ingen mc-uppgörelse, polisen lade ner den teorin, och jag sov som en häst efter den upplevelsen”, sa jag och krängde av mig tröjan och kände hennes kalla fingrar treva över min arm. ”Du tror inte att jag kan vara utbränd?”

”Influensan kan mycket väl ha utlöst ett stressrelaterat ...”

Jag såg ner på mina knän och hörde hennes röst tona bort i samma takt som min koncentrationsförmåga. Vad skulle jag göra om det inte var utbrändhet? Om jag aldrig blev bra igen?

”Får jag lov att läsa journalen från den psykiska utredningen de gjorde på NÄL?”

Jag drog nickande tröjan över huvudet och läkaren vände sig åter mot datorn. Hon klickade med musen och några sekunder senare fylldes skärmen av text. Jag försökte förgäves tyda klottret och undrade vagt vad det stod i min journal, något hon strax upplyste mig om. ”Du har lidit av vanföreställningar, ser jag här.”

Vanföreställningar? Naturligtvis. Lövaren.

”Vilka föranleddes av ett mordförsök på dig och din väninna ... Hrm hrm. Det enda underliga med din sömnlöshet är att den inte kommit tidigare, skulle jag vilja säga.” Läkaren fortsatte sin monotona monolog och jag nickade och hummade och svarade så gott jag kunde på ett otal frågor innan jag äntligen blev utsläppt.

”Fick du något recept?” sa Ylva när jag var tillbaka i väntrummet. ”Vad sa läkaren? Är du sjukskriven?”

”Minns inte vad hon sa. Jag fick göra ett skattningsprov och hon pratade om depression eller utmattningssyndrom, tror jag, men vad vet hon? Hon var inte en dag över sjutton. Ingen sjukskrivning, men jag har i alla fall ett e-recept på insomningstabletter och något annat. Kör du mig till apoteket?”

”Vad är ett skattningsprov? Blodprov?”

”Nej, man får svara på massa frågor för att kolla hur sjuk i huvudet man är. Hon sa att jag behöver psykofarmaka.”

Vi satte oss i bilen och jag sneglade på Ylvas profil när hon tankfullt rattade oss ut från parkeringen.

”Vad är det?” frågade jag.

”Jag vill att du bor hos mig tills du blir frisk.”

Hos henne? Jag som inte ens orkade med mig själv.

”Det kommer knappast att bota mig”, sa jag och knäppte bilbältet.

Ylva höjde ögonbrynen och väntade in en lucka i trafiken. ”Tack för den”, sa hon och körde ut på den större vägen.

”Antar att du inte inser hur självdestruktivt du beter dig. Jag är orolig för dig, jag vill inte att du ska vara ensam.”

Hennes ord gled genom min teflonhjärna utan att få fäste. ”Vad är det här? Tycker du att jag ska spärras in?”

”Det sa jag inte.”

”Du sa att jag är självdestruktiv och inte kan lämnas ensam.”

”Men Raili ...”

”Var bara tyst”, avbröt jag henne. ”Släpp av mig här. Jag orkar inte med dig längre.”

Kan vänner göra slut? Gjorde vi just det? Kanske, tänkte jag när farmaceuten letade fram min medicin och tog betalt. Men Ylva visste att jag var sjuk, och om jag bara åt min psykofarmaka skulle allt bli som vanligt igen, det hade hon lovat, läkaren. Tror jag.

Klockan var redan halv nio när jag steg in på biblioteket och måndagsmötet fick kortas ner till trettio minuter. Efter att det viktigaste dryftats drog jag apotekspåsen ur fickan och viftade med den framför mina tjattrande kollegor. ”Kan ni vara tysta och lyssna på mig? Jag har fått en hjärnskada och måste börja medicinera.”

”Hjärnskada?” sa Solveig och ställde kaffemuggen på bordet med en smäll. ”Har du varit med om en olycka?”

”Jag blev skjuten, Solveig, det har jag ju talat om.”

”I armen, ja.”

Ylva lade sig i med en för henne ovanligt trött röst. ”Jag är böjd att hålla med om att hon har en hjärnskada.”

”Allt jag ber om är overseende”, fortsatte jag utan att låtsas om Ylvas inpass. ”Det finns en del biverkningar som kanske kan få mig ur balans, och nu vet ni varför om så skulle ske.”

”Vad för biverkningar?” frågade Solveig. Jag hade ingen aning. Listan var så lång att jag inte vågade läsa den.

”Det märker du, Solveig. Förhoppningsvis får jag inga.”

”Hur blir det med Skipö?” frågade Carmen. ”Du sa att du tänkte följa med.”

”Skipö?” sa jag och undrade hur arg Ylva var på mig. Kanske kunde jag fråga Solveig vad det handlade om. ”Ni får nog åka utan mig. När var det, sa du?”

”Men snälla Raili”, började Carmen och slog ursäktande ut med armarna när jag pekade på mitt huvud. ”Det är under påskhelgen. Vi ska bo på det där vandrarhemmet, det kom vi ju överens om redan på bokmässan förra året. Du kan prata mer om det med Mariette när ni åker dit nästa måndag.”

”Hela påskhelgen? Det går inte”, sa jag. ”Jag har katt.”

”Du borde sjukskriva dig”, sa vår nya biblioteksassistent. ”Jag har aldrig träffat en så förvirrad människa som du.”

”Jag tycker faktiskt att du ska följa med till Skipö under påsk”, sa Solveig. ”Antingen får du ta tag i ditt liv eller sjukskriva dig, som Petter sa. Det här velandet gör dig inte frisk. Knappast antidepressiv medicin heller.”

Ta tag i mitt liv? Bara fyra bokstäver skilde den frasen från ’ta mitt liv’. Jag skulle ta tag i mina arbetsuppgifter, i alla fall, och göra vad jag fick betalt för. Kanske skulle jag till och med få sova i natt.

4

JAG knaprade ett piller för att kunna somna, vilket jag gjorde, tack och lov, och två andra piller morgon och kväll för att inte ta livet av mig, antar jag, och på lördagen tillbringade jag några utmattande timmar med Solveig innan vi stängde och låste biblioteket för att äntligen ta helg.

”Då så”, sa jag, lättad över att inget mer förväntades av mig.
”Vi ses på måndag.”

Solveig knatade söderut i sina broddförsedda vinterkängor och jag gick försiktigt hemåt och funderade på om man kunde koppla katten som man gör med hundar. Hönan fick aldrig se något annat än lägenheten och en långpromenad i eftermiddagssolen skulle antagligen göra oss båda gott. I morgon, tänkte jag och drog upp porten och började bestiga trappan, bara för att tvärstanna när jag skymtade något vitt på andra våningen.

”Är du här igen?” sa jag när Leif reste sig från trappsteget och gick mig till mötes.

”Till dig”, sa han och drog fram handen han hållit dold bakom ryggen. Rosor?

”Varför?” Jag tog emot blommorna och låste upp dörren. Katten strök sig mot mina ben och jamade uppfordrande. Hon visste vilken veckodag det var, det var jag övertygad om, och gillade inte att vara ensam hemma på lördagar.

”Varför inte? Ska vi laga en god middag tillsammans, som vi gjorde förr? Eller vill du hellre gå på restaurang? Jag bjuder.”

Han uppförde sig om vi kommit överens om att träffas. Hade vi det? Nog borde jag minnas något sådant, men det var inte bara minnet som krånglade, perceptionen hade blivit rätt kass också. Om språket, både det talade och det kroppsliga, kunde anses tredimensionellt, uppfattade jag numera bara en av dimensionerna.

”Varför säger du inget?” Leif följde efter mig in i köket och slog sig ner vid bordet.

”Jag har bara burksoppa hemma”, sa jag och satte mig mittemot honom. ”Och jag orkar inte gå ut och äta. Jag är sjuk, Leif, och jag förstår inte vad du gör här.”

”Sjuk?” Leif såg orolig ut. ”Det är väl inte cancer? Jag såg ju att du gått ner i vikt.”

”Hjärnskada, inte cancer. Utmattningssyndrom”, lade jag till när jag såg hans reaktion. Folk tog illa vid sig när jag sa att jag var hjärnskadad, men det var ju sant. Min hjärna fungerade inte längre.

”Då ska jag ta hand om dig. Burksoppa blir bra. Har du mjöl hemma? Jäst?”

”Jäst?”

”Bakpulver, då? Jag bakar scones till soppan, det kommer att bli gott. Och tänder en eld i kakelugnen. Gå och ta en dusch så länge.”

Leif gjorde det bästa av vad mitt skafferi hade att erbjuda, och jag stod i dörröppningen i den mjuka, ljusgrå bomullsdress jag funnit på sängen när jag kom ur duschen och såg honom ställa djupa tallrikar och nygräddade scones med smör och ost på två brickor. Det var så här en gång. Vi hade haft det bra tillsammans, kanske var det därför fallet blivit så högt när han lämnade mig. Vi hade haft det bra och jag hade älskat honom och nu stod han i mitt kök och hällde grönsakssoppa i två tallrikar och valde bland de vita

vinerna i vinstället och såg ut som om han hörde hemma där. Han hade till och med gett katten mat och satt rosorna i en vas.

Leif ställde brickorna på soffbordet, tryckte ner mig i soffan med en filt om axlarna som om jag verkligen var dödssjuk, och satte på en dvd. En han måste haft med sig, för jag hade inte Notting Hill. Underligt val, Leif gillade action när vi levde tillsammans. Kanske var det Nettans film.

”Jag vill att du går när vi har ätit”, sa jag med sopptallriken i knät.

”Vad tycker du om sconesen?”

”Goda”, var jag tvungen att erkänna. ”Men du måste gå sedan.”

”Varför?” Han ställde sin tallrik på bordet och lade armen om mig. ”Hade vi det inte bra sist?”

”Det var ett misstag. Jag äter inte ens p-piller längre.” Var det allt jag hade att säga? Det lät lamt till och med i mina egna öron.

”Jag vet”, viskade han. ”Du sa det. Jag har köpt kondomer.”

”Sa jag det? Och du fortsatte ändå?”

”Du verkade inte bry dig, så jag tänkte vad fan ... Det var inte som om du inte ville, Raili.”

”Men jag är ju sjuk. Jag kan inte ... Jag vet inte alltid vad jag säger.” Eller gör, tydligen.

”Det visste inte jag. Inte då. Vi äter nu, och ser färdigt filmen, så får vi se hur det blir. Okej? Nettan är i London med sin syster hela helgen, jag kan stanna till i morgon kväll.”

Vilket han gjorde.

Om allt varit normalt skulle jag ha ringt Ylva så fort ytterdörren stängts om honom på söndagskvällen, men ingenting var normalt längre, så jag lät mobilen ligga och

försökte prata med katten i stället.

”Jag vill inte, men jag vet inte om det är jag eller hjärn-skadan som inte vill. Eller de där pillren.” Tänk om jag gjorde slut på allt, vägrade släppa in honom, och ångrade livet ur mig när jag blev frisk?

”Vad skulle Ylva säga?” frågade jag Hönan. Hon svarade inte. ”Ylva skulle säga att jag är en idiot och att jag borde sanera lägenheten och ringa Anticimex nästa gång han kommer.” Inte så konstigt, det var hon som fick ta hand om mig när han lämnade mig förra gången. Förra gången? Tänkte jag på allvar spela med och låta honom lämna mig igen? Men om han kom tillbaka. Om han verkligen kom tillbaka ... Ville jag inte ha honom då?

Himlen var ljus när jag drog upp rullgardinen vid sju morgonen därpå, och jag tyckte mig höra fågelkvitter på min väg till biblioteket. Det var första mars och jag vågade hoppas på en kommande vår med smälta snörester intill trottoarkanterna, blottat grus som knastrade under skosulorna och en sol som värmde. Snart skulle de vara här, knopparna på träden och gymnasieleverna som satt med ryggarna mot rådhusväggen vid torget och solade. Jag älskade våren, det gjorde väl inte deprimerade människor? Blir inte allt ännu tyngre då? Alltså var jag inte deprimerad, bestämde jag i mitt eviga självdiagnostiserande. Men om jag inte var deprimerad, varför åt jag antideppiller? De fick mig att svettas och lade ännu mer bomull runt en verklighet som redan kändes oengagerad och främmande.

Jag drog upp biblioteksdörren och såg Solveig stå vid disken och rota i sin väska och Carmen och Ylva prata med huvudena tätt ihop och kaffemuggar i händerna.

”Där är du ju.”

En glasögonförsedd man i jeans, polotröja och kavaj dök

upp i mitt synfält, och det tog ett tag innan jag kom på att det var den nya biblioteksassistenten. Peter? Nej, Petter.

”Vad är det, Petter?”

”Vi ska till Skipö bibliotek i dag. Du, jag och Solveig ska träffa bibliotekarierna där. Har du glömt det?”

”Naturligtvis inte”, sa jag, som naturligtvis hade glömt det. ”Kör du?”

”Vad tror du? Du medicinerar ju.”

Respekt är tydligen något man måste förtjäna, tänkte jag och hejade på Solveig. ”Har du allt vi behöver?”

”I väskan”, sa hon och klappade sin enorma handväska. ”Du behöver inte oroa dig, jag tar hand om det här.”

Skipö var en ö mellan Tjörn och Marstrand till vilken man tog sig med färja, inte bro, insåg jag när vi rullade in på Marstrands färjeläge i ett väder som förkastat solen till förmån för ett regnigt snöfall. Personfärja, dessutom, var nästa oangenäma upptäckt. Petter parkerade sin Kia och vi hade inget annat val än att gå ur den varma bilen och med höjda axlar och sänkta huvuden skynda till färjeterminalens biljettautomater. Hur hade jag tänkt? För det var jag som planerat mötet med kvinnan på Skipö bibliotek, vad hon nu hette, någon gång innan jul, det kom jag ihåg. Varför hade jag inte propsat på att ha mötet i Valludden? Jag måste ha trott att det skulle pigga upp med en dagsutflykt till en ogästvänlig ö. Inte mindes jag vad mötet handlade om heller. Före influensan hade jag haft ett bra minne och antagligen antecknat det viktigaste i förra årets kalender, vilken jag inte längre visste var jag lagt.

”Vad handlar mötet om?” frågade jag Solveig när vi satt oss tillrätta i en uppvärmd hytt som var inklämd vid båtdäckets sida och Petter påpassligt trotsat vädret för att ställa sig vid färjans akterreling och ta en cigarett.

”Det är ett samarbete utanför kommungränsen. Vi ska diskutera riktlinjer för inköp, litteraturtips, arbetssätt och rutiner. Det vanliga.”

”Okej”, sa jag och såg ut mot vattnet.

”Jag känner ju Monika sedan tidigare. Minns du att vi träffade henne på bokmässan?”

”Vagt”, ljög jag.

”Det var då du och Mariette kom överens om att starta det här samarbetet, och Preben, han är bibliotekarie där, bjöd in oss över påskhelgen. Du, jag, Carmen och Ylva tackade ja och när Petter hörde talas om det ville han också följa med.”

”Påskhelgen?”

”Men Raili”, sa Solveig och vände sig mot mig. ”Minns du ingenting?”

Mitt minne hade tyvärr blivit ganska selektivt. Minnen jag inte ville veta av poppade upp när jag som minst anade det, medan mer relevanta ting som ansikten, namn och fattade beslut kröp in i hjärnvindlingarna och gömde sig mellan vecken. ”Det är medicinen”, sa jag och tänkte att det kunde det vara. Bland annat.

”Skipö är ett populärt turistmål och de öppnade ett nytt vandrarhem förra året. Tydligen har de väldigt bra mat och vackra omgivningar, och Preben tyckte det kunde vara roligt att träffas utanför jobbet och lära känna varandra. Vi ska äta påksupé och umgås, är tanken.”

Äta påksupé och umgås? Skulle inte tro det.

”Vet inte varför jag tackade ja. Jag har ju katten, Solveig. Hon kan inte vara ensam hela påskhelgen.”

”Du skulle höra med Sivert om han kunde passa henne.”

”Jag känner ingen Sivert.”

”Han är brevbärare, berättade du, och räddade katten ur

en brand. Var det inte när du blev skjuten?”

”Kniven?”

”Du sa nog kniven, men jag trodde jag hörde fel.”

Jag lutade huvudet mot hyttfönstret och kände den lilla energi jag lyckats uppbåda sippra ut och blanda sig med Solveigs diskreta hårsprej.

Hyttddörren flög upp och Petter och ett hundratal våta bomullstussar vräkte sig in tillsammans med en råkall vind. ”Vilket väder, men det var det värt. Jag har bara sett Carlstens fästning på sommaren förut.” Han gned händerna mot varandra och spände blicken i mig. ”Du Raili, om du måste berätta hur du mår, säg att du har gått in i väggen, inte att du har en hjärnskada. Du är pinsam.”

”Sjunk, färja, sjunk”, mumlade jag och tänkte att jag bara skulle vara tyst och räkna minuterna tills vi kunde åka hem igen, men så blev det inte. Otroligt nog klarnade hjärnan något när vi klev av färjan och möttes av en lång kvinna i tjock jacka och mössa med öronlappar. Hon kramade om Solveig innan hon presenterade sig som Monika, och ledde oss genom ett vintergrått centrum till ett nybyggt bibliotek. Jag hälsade på bibliotekarierna och beundrade deras bibliotek och lyckades föra ett normalt samtal med en kvinna jag kände igen. Mariette? Ja, så var det. Hon var bibliotekschef och charmig i runda glasögon med röda bågar och kort, mörkt hår och snart pratade vi som om vi känt varandra i årtal.

”Och här är lunchrummet. Monika köpte bullar i bageriet för bara en liten stund sedan. De är fortfarande varma. Sätt er så ska jag hälla upp kaffe”, sa hon.

Petter och jag hängde våra jackor över stolsryggarna och slog oss ner vid det dukade bordet. Solveig, som redan tagit av sig kappan, hon måste ha hittat en galge någonstans, satte

sig intill mig och väste att det här går ju bra, Raili, riktigt bra.

”Hur många arbetar på biblioteket?” frågade Petter. ”Det är rätt stort för bara en ö.”

”Bara en ö?” sa en djup röst och vi vände oss mot dörren. En enorm man i fyrtioårsåldern kom in och tog två bullar innan han satte sig vid bordet. ”Skipö är en egen kommun, och tack vare fiskfabriken är vi tretusen bofasta, femtusen under högsäsong. Här finns skola fram till årskurs sex, vårdcentral, bibliotek och post i matbutiken.”

”Vi är fjorton på stadsbiblioteket i Valludden.” Solveig rättade till bluskragen och strök bort några inbillade skrynklor från kjolen. Med en iskall föraning tittade jag ner på min kropp och upptäckte till min lättnad att jag inte bara hade kläder på mig, de var dessutom rena och matchade.

”Vi är sex anställda på fyra tjänster. Det var inte helt lätt att få hit alla till det här mötet”, sa Mariette.

”Bosse”, sa den stora mannen och räckte handen till var och en av oss. Hans mörkblonda hår låg platt på sidorna och stod rakt upp på skulten som en parodi på Petters välarrangerade huvud, men det var snarare fett än hårmedel som höll Bosses hår på plats. ”Varvar min deltid mellan IT och bokbussen, är egenföretagare i botten.” Hans ögon sken upp. ”Hej Preben.”

En mörkhårig man i stickad tröja och bruna manchesterjeans kom in tätt följd av Solveigs väninna Monika, som trots ett par vänliga ögon under en blond lugg inte lyckades fånga Bosses uppmärksamhet.

”Hej”, sa Preben och lät blicken glida över oss. Hans ögon var bruna som Leifs, dock utan ett spår av Leifs självsäkerhet, och han log försiktigt och skakade hand med Solveig, Petter och mig, och drog inte ut en stol och satte

sig förrän Monika också hälsat och slagit sig ner vid bordet.

”Preben skriver böcker”, sa Bosse och tog en bulle till.

”Äh, ja”, sa Preben och strök sitt mörka, halvlånga hår bakom öronen. ”Skulle vilja skriva på heltid, men det har jag inte råd med.”

”Häftigt”, sa Petter, som såg ut som en intellektuell wannabe jämfört med Preben. ”Jag funderar också på att börja skriva.”

”Du?” sa Solveig.

”Vem funderar inte på att skriva en bok?” sa Bosse och förde en stor näve mot munnen och slöt läpparna om något som varit dolt i handflatan. Hela bullen, såg det ut som, när han tuggade. ”Fundera är den lätta delen. Att skriva den är en annan sak, eller hur Preben?”

”Så är det väl”, sa Preben och log och det kändes som om han bara log mot mig. Bodde han här på ön? Satt han vid en dator i ett av de gamla husen och tittade ut över det stormiga, grå havet och insöp dess kärvhet innan han gick lös på tangentbordet och lät sina innersta tankar flöda över worddokumentet? De där böckerna ska jag beställa till biblioteket, tänkte jag och undrade om det var jag eller hjärnskadan som attraherades av den bohemiska författaren.

”Bor ni här på ön eller på fastlandet?” sa jag och tackade nej till bullfatet som sträcktes fram, men nickade när Bosse frågande höll upp kaffekannan.

”Alla utom Monika och Fredrik bor här på Skipö”, sa Mariette och viftade mot dörren. ”Fredrik är ute i biblioteket tillsammans med Sandra, ni får träffa dem så snart skolklassen har gått.”

”Finns inget bättre ställe att bo på”, mullrade Bosse. ”Det är lite trångt på somrarna, men det är ändå värt det.”

”Jag vill då rakt inte bo här”, sa Monika. ”I alla fall inte under turistsäsongen. Alldeles för mycket fylla och svineri och mord och jag vet inte vad. Ön har blivit för populär.”

”Mord?” Solveig såg förvånat på henne och jag rätade ofrivilligt på ryggen när stämningen runt bordet förändrades. Tjocknade.

”Det låter som om folk super och mördar varandra stup i ett som du går på. Två dödsfall de tre senaste somrarna är allt”, sa Bosse. ”Ett är väl fortfarande under utredning, men det andra var en vanlig drunkning.”

”Varför är det under utredning?” kunde jag inte låta bli att fråga.

”Tror dödsorsaken var svår att fastställa. Först gick de ut med att hon ströps, men sedan ändrade de det till kvävning.” Bosse såg på Preben som för att få bekräftelse. ”Det var förra sommaren, läste ni inte om det? Tjejen led tydligen alla helvetes kval innan hon dog på den där stranden.”

”Är det något jag inte läser, så är det mediernas mordfrosseri”, sa Solveig. ”Det är illa nog med alla krig och all svält och fattigdom i världen, man behöver verkligen inte läsa om folk som slår ihjäl varandra på semestern också.”

”Stockholmare, säger jag bara”, sa Bosse. ”Det är inte Skipös fel.”

”Fast tjejen var från Halmstad, tror jag”, sa Preben. ”Inte Stockholm.”

”Sak samma. Hon var inte härifrån, i alla fall.”

Den där Bosse verkade lika inskränkt som han var stor. Preben log igen, med ögonbrynen ironiskt höjda, och jag log tillbaka. När log jag senast? Det spände i kinderna, så det var nog ett tag sedan.

”Klockan är halv elva”, sa Mariette och reste sig upp. ”Skolklassen är på väg härifrån, och jag har stängt biblio-

teket fram till två. Om vi börjar mötet nu hinner vi gå ut och äta lunch utan att behöva stressa tillbaka. Kommer ni?”

Jag lyckades hålla hjärnan vid liv fram till klockan tolv, men då hade vi ändå hunnit med både inköp, rutiner och arbetssätt och den lille strebern Petter hade inte sett på mig med misslynt uppsyn en enda gång, så förhoppningsvis hade jag inte skämt ut mig. Eller honom, snarare.

”Litteraturtips”, sa Solveig, som om hon hade en osynlig dagordning framför sig, och jag ville fråga om Prebens böcker, men vågade inte. Skulle han bli besvärad? Vad tyckte hans kollegor om hans böcker? Vad var det för genre? Romaner eller lyrik, något annat var inte möjligt.

Fredrik och Sandra, som förärat oss med sin närvaro efter att den lugnaste skolklass jag någonsin sett tackat för sig, var i Carmens ålder och fulla av åsikter. Jag kände orkeslösheten växa i samma takt som deras ivriga stämmor förkunnade vad unga läsare ville läsa och vad biblioteken faktiskt var tvungna att köpa in.

Preben satt bredvid mig, och då och då tryckte han sitt knä mot mitt. Det var ingen obehaglig känsla och jag undrade om jag borde sätta mig på händerna innan jag helt tappade greppet och började stryka med fingret över manchestertyget på hans byxor, men det hade antagligen sett märkligt ut.

”Eller hur, Raili?” sa Petter, och jag steg sakta till ytan och undrade om det här var ett ja- eller nejsvar.

Solveig nickade till all lycka och jag andades ut. ”Javisst, Petter.”

”Bra”, sa Mariette och reste sig upp. Hon var som en jojo, den kvinnan. ”Vilket stimulerande möte. Nu ska vi gå till Skipö havsrestaurang. Den ligger bara tio minuter bort.”

Tunga moln vaktade himlen, men vinden hade gett med

sig och ingen blötsnö föll på oss där vi vadade genom ett snöigt tapetklister förbi Skipö Livs och Systembolaget mot hamnen och det stilla, betonggrå havet. Färjan släppte på två män med rullatorer innan den tuffade iväg på sin färd förbi Marstrandsön, och en blåvit fläck växte och visade att en annan färja var på väg in.

”Var ligger vandrarhemmet vi ska bo på under påskhelgen?” frågade Petter och hoppade undan innan slasket från Volvon som passerade stänkte ner hans byxben. Jag vände mig om och såg bakljusen försvinna söderut och förstod att det bara var turister som måste lämna bilen på fastlandet.

”Det ligger på andra sidan ön”, sa Bosse. ”Där är det ännu finare. Öppet hav och kala klippor. Bättre än Smögen, om du frågar mig.”

Ännu finare? Det sa inte mycket, med tanke på hur grått och vindpinat ödsligt det såg ut på den här sidan.

”Våren är vacker här”, sa Preben, som om han förstått mina tankar. Hans hand rörde flyktigt vid min. ”Du ska få se. För du kommer väl till påsk?”

”Ja”, hörde jag mig själv svara och tänkte på katten. Rörde Preben just vid min hand? Herregud, Leif. Jag kunde inte ha ett förhållande med mitt ex och samtidigt fantisera om en annan man. Hade jag ett förhållande med Leif? Sa jag ja? Jag var nog tvungen att ringa Kniven, trots allt.

”Fast påskan är i början av april, det blir ännu vackrare i maj. Du kanske kan komma tillbaka då?”

Våra ögon möttes, hans var melerade, bruna med stråk av grönt, och hans mörka hår gled över den orakade kinden innan han omedvetet förde det bakom örat.

”Preben”, sa en ivrig röst, och våra ögon slets isär när han vände sig mot Sandra. Hon såg ut som en förvuxen Pippi Långstrump med vilt, rött hår och långa, smala ben.

”Hänger du med hem sedan, eller ska du skriva?”

En vindby kom farande från ingenstans, krusade den lugna havsytan och svepte bort Prebens svar, och jag undrade om jag inbillat mig den känsla av samhörighet som ögonkontakten förmedlat och handen som nuddat vid min. Det var väl det troligaste, med tanke på att Sandra krokade arm med Preben och pladdrande glittrade med ögonen mot hans nedåtvända ansikte. Jag behövde ändå inte komplicera mitt liv mer än nödvändigt, det räckte med Leif.

Skipö havsrestaurang var en låg byggnad i vitt trä och grönt fejkmässingstak och var beläget vid kajkanten. På sommaren kunde man sitta ute och äta, nu fick man stirra på havet genom stora, saltfläckade fönsterrutor och låtsas att trälårarna, de uppstoppade måsarna och stenarna på golvet intill väggarna var verkligheten.

”Tog de fast någon för mordet?” frågade Petter när vi alla satt med ångande tallrikar framför oss. ”Det skulle kunna bli en bra deckare. Mordet på Skipö. Skriver du deckare, Preben?”

”Nej”, sa Preben. Han verkade inte tycka om Petter, ytterligare en egenskap som tilltalade mig.

”De fick aldrig tag på den som gjorde det”, sa Monika. ”Det går en vansinnig människa lös på ön.”

”Det var en stockholmare som gjorde det, ingen öbo”, sa Bosse och smörade alla brödskivor i korgen framför sig. Var det brödet till min soppa?

”Då är titeln min”, sa Petter. ”Mordet på Skipö. Ni ska få se.”

”Skipö betyder Skeppön”, sa Mariette och petade upp glasögonen på näsan. ”Skip är det fornnordiska ordet för skepp. De byggde vikingaskepp här på tusentalet. Vi har några runstenar på andra sidan, ni ska få se dem till påsk.”

Varför hade jag sagt ja? Det måste gå att dra sig ur. Mag-

sjuka eller halsfluss, kanske? Smittsamma sjukdomar båda två, och mycket användbara.

”Det här var väl trevligt?” sa Solveig när vi tagit oss tillbaka till fastlandets färjeläge och jag som bäst höll på att installera mig i baksätet. ”Och det gick riktigt bra, tycker jag. Monika och jag har varit vänner länge. Hon bodde i Valludden förut, vet ni. Var lärare i grundskolan, men sadlade om till bibliotekarie och flyttade till Tjuvkil.” Hon vände sig mot mig och anslog en viskande ton. ”Tydligen var Sandra och Fredrik ett par när Sandra började uppvakta Preben. Monika berättade att det var en riktigt otrevlig stämning i biblioteket förra året.” Hon höjde rösten igen och knackade Petter på axeln. ”Rappa på nu, så vi får i gång värmen.”

”Tänk att bo där”, sa Petter och krånglade på sig bilbältet. ”På en ö.”

”Skulle jag kunna tänka mig”, sa jag och lutade huvudet mot nackstödet och blundade. ”Bara sex anställda, låter som himmelriket.”

”Men vad gör man hela vintern?” fortsatte han. ”Sitter hemma och tittar på teve?”

”Skriver böcker, uppenbarligen”, sa jag och såg Solveig göra tummen upp i sätet framför mig. ”Kör, jag vill hem nu.”

Tummen upp? Solveig? Hade jag börjat hallucinera också?

**Virvelvind - Lisa Hågensen -
storpocket (9789198918236)...**

Köp boken Virvelvind av Lisa
Hågensen (ISBN 9789198918236)
hos Adlibris. Fraktfritt över 249 kr....

[adlibris.com](https://www.adlibris.com)